

Цю казку надаємо вам безкоштовно на сайті Ririro.com/uk. Наша місія - надати всім дітям у світі можливість безкоштовного доступу до різноманітних казок. Казки можна читати, завантажувати та роздруковувати онлайн, вони охоплюють широкий спектр тем, включаючи тварин, фантастику, науку, історію, різноманітні культури та багато іншого.

Підтримайте нашу місію, поширюючи наш сайт. Бажаємо вам приємного читання!

Ririro

УЯВА ВАЖЛИВІША, НІЖ ЗНАННЯ

Ririro

Повість про Семюеля Віскерса

Жила-була собі стара кішка яку звали місіс Табіта Твітчит, її материнство не було спокійним. Вона постійно губила своїх кошенят, а коли вони губилися, то завжди потрапляли в халепу!

У день випічки вона вирішила закрити їх у коморі.

Вона спіймала Лапочку і Крихітку, але ніяк не могла знайти Тома.

Місіс Табіта оббігала весь будинок, вона нявчала і кликала Тома. Вона заглянула в комору під сходами, обшукала найкращу спальню, яка була вся завішана простирадлами. Вона піднялася нагору і зазирнула на горище, але ніде не змогла його

знайти.
Це був
старий,
старий
будинок,
повний шаф і
коридорів.

Деякі стіни
були чотири метри товщиною, і зсередини
долинали дивні звуки, ніби там були маленькі
потаємні сходи. Звісно, у стінах були дивні маленькі
зубчасті дверні прорізи, і вночі там зникали речі –
особливо сир і бекон.

Місіс Табіта ставала все більш розгубленою і
жахливо нявкала.

Поки їхня мати обшукувала будинок, Крихітка і
Лапочка потрапили в халепу.

Дверцята комори не були замкнені, тож вони
штовхнули їх і вийшли на волю.

Вони попрямували
до тіста, яке
стояло на
сковорідці перед
вогнем.

Вони поплескали
по ньому своїми

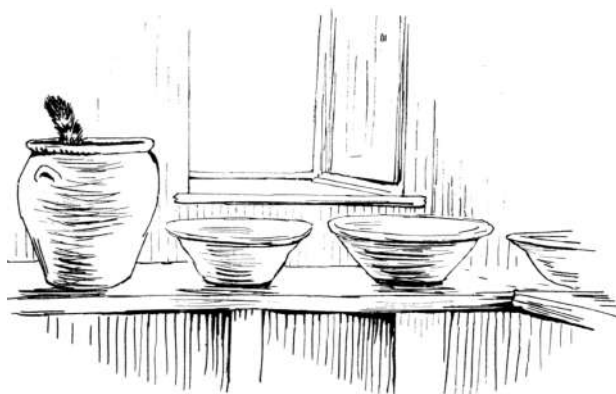

маленькими м'якими лапками - "Ну що, спечемо маленькі булочки?" - сказала Крихітка Лапочкі.

Але саме в цю мить хтось постукав у вхідні двері, і Лапочка з переляку стрибнула в бочку з борошном.

Крихітка побігла до молочної і сховалася в порожній банці на кам'яній полиці, де стояли каструлі з молоком.

Проте це була всього лише сусідка, місіс Смужка; вона подзвонила, щоб позичити дріжджів.

Місіс Табіта спустилася вниз, жалібно нявкаючи: "Заходьте, кузино Смужка, заходьте і сідайте! У мене велика біда, кузино Смужка, - сказала

Табіта, проливаючи сльози. "Милий синочок Томас пропав, боюся, що його з'їли пацюки". Вона витерла очі фартухом.

"Він погане кошенья, кузино Табіто, він зробив котячу колиску з мого найкращого капелюшка, коли я востаннє приходила до вас на чай. Де ви його шукали?"

"По всьому будинку! Щурів занадто багато для мене. На жаль, неслухняні діти є у кожній родині!" - сказала пані Табіта Твічіт.

"Я не боюся щурів, я допоможу тобі знайти його і відшмагаю! Звідки ця сажа на решітці каміна?"

"Димохід треба прочистити - о, Боже мій, кузене Смужка, -

тепер ще й
Крихітка та
Лапочк зникли!"
"Вони обидва
вибралися з
комори!"

Смужка і Табіта знову взялися до роботи, щоб ретельно обшукати будинок. Вони заглядали під ліжка з парасолькою Смуки, нишпорили в шафах. Вони навіть принесли свічку і зазирнули в скриню з одягом на одному з горищ. Вони нічого не знайшли, але раптом почули, як грюкнули двері, і хтось спустився вниз.

"Так, будинок кишить щурами," - зі сльозами на очах сказала Табіта. "Я виловила сімох молодих щурят з однієї нори на кухні, і минулої суботи ми з'їли їх на вечерю. І одного разу я побачила старого пацюка-батька - величезного старого пацюка, кузена Смужка. Я вже збиралася стрибнути на нього, коли він показав на мене свої жовті зуби і шмигнув у нору".

"Щури діють мені на нерви, кузино Смужка," - скаржилася Табіта.

Смужка і Табіта шукали і шукали. Вони почули цікаве скреготіння під підлогою горища. Але там нічого не побачили.

Вони повернулися на кухню. "Ось хоча б одне з твоїх кошенят", - сказала Смужка, витягаючи Лапочку з бочки з борошном.

Вони обтрусили з неї борошно і поклали на підлогу на кухні. Здавалося, вона страшенно перелякалася. "Ой, мамо, мамо, - закричала Лапочка, - на кухні був старий щур, і він вкрав частину тіста!"

Обидві кішки побігли подивитися на каструлю з тістом. Звичайно, там були сліди маленьких дряпаючих кігтиків, а грудка тіста зникла!

"Куди вона побігла, Лапочка?"

Але Лапочка була надто налякана, щоб знову визирнути з бочки.

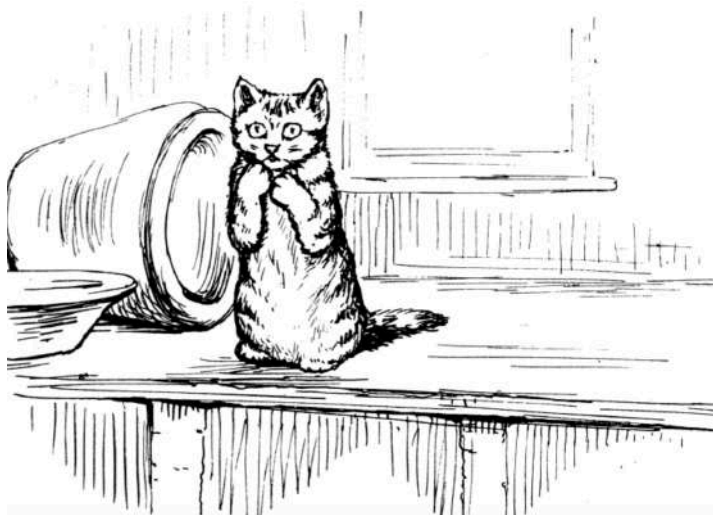
Смужка й Табіта взяли її з собою, щоб тримати в безпеці, та продовжили пошуки.

Вони зайшли до

молочарні.

Перше, що вони
знайшли, була
Крихітка, яка
ховалася в порожній
банці.

Вони перевернули
банку, і вона вискочила
звідти.

"Ой, мамо, мамо!" -
сказала Крихітка.

"Ой, мамо, мамо, у
молочарні був старий
щур - жахливий
великий щур, мамо; і
він вкрав шматок
масла і качалку".

Смужка й Табіта подивилися одна на одну.

"Качалку і масло! О, мій бідний Томас!" - вигукнула
Табіта, заламуючи лапки.

"Качалка?" - перепитала Смужка. "Хіба ми не чули
шум качалки на горищі, коли заглядали в ту
скриню?"

Смужка і Табіта знову кинулися нагору. Дійсно,
звук все ще чувся з-під підлоги горища.

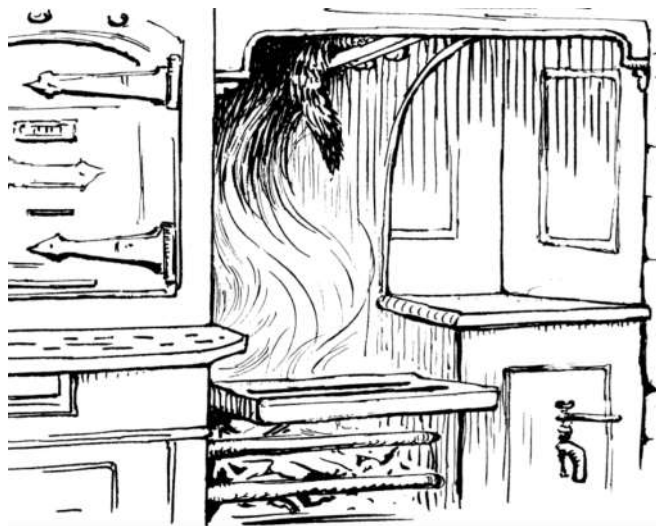
"Це дуже серйозно,
кузино Табіто, -
сказала Смужка.
"Треба послати за
Джоном Джойнером з
пилою".

Ось що сталося з
Томом Кошеням, і це
показує, наскільки
небезпечно лізти в
димохід у дуже старому
будинку, де людина не
знає дороги і де живуть
величезні щури.
Кошеня Том не хотів
бути замкненим у
коморі. Коли він побачив, що
мама збирається пекти, він
вирішив сховатися.
Він шукав гарне зручне
місце і зупинився на димарі.
Вогонь щойно розпалили, і
він не був гарячим, але з
зелених паличок валив білий
ядучий дим. Том виліз на
грати каміна і подивився. Це

був великий
старомодний камін.
Сам димар всередині
був достатньо широким,
щоб там могла
поміститися навіть
людина. Тож там було
достатньо місця для
маленького котика Тома.

Він стрибнув у камін, намагаючись втриматися на
металевій перекладині,
на якій висів чайник.

Том зробив ще один
великий стрибок з
перекладини і
приземлився на виступі
високо всередині
димаря.

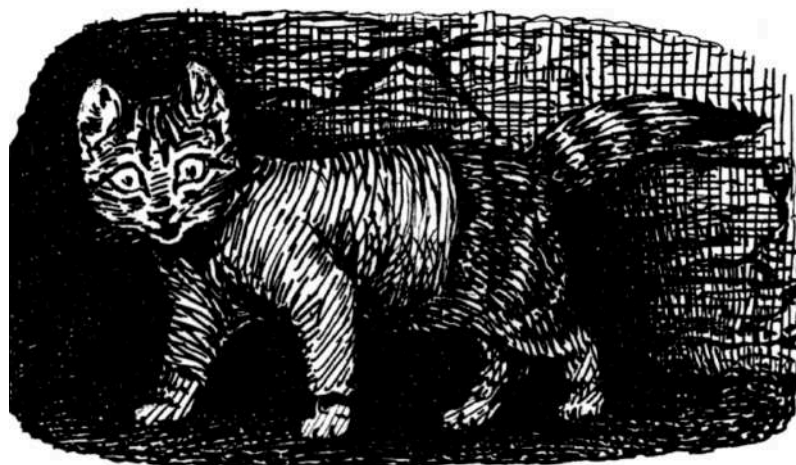
Том Кошеня кашляв і задихався
від диму; він чув, як у каміні
внизу потріскують і горять
палички. Він вирішив залізти на
самий верх, вилізти на покрівлю
даху і пополювати на горобців.
"Я не можу повернутися назад.

Якщо я посковзнуся, то можу впасти у вогонь і обпекти свій гарний хвіст і свій маленький синій піджачок".

Димар був великий і старомодний. Його збудували ще в ті часи, коли люди спалювали дрова на вогнищі. Димова труба височіла над дахом, наче маленька кам'яна вежа, і денне світло падало зверху, під нахиленими шиферами, які захищали від дощу.

Кошеня Том дуже злякався! Він ліз вгору, і вгору, і вгору.

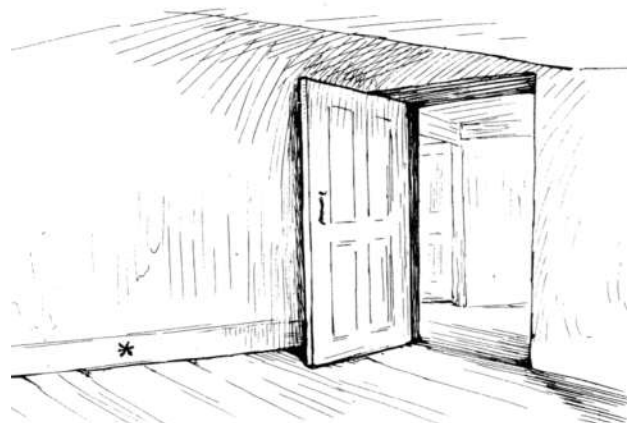
Кошеняті довелося пробиратися повз товсті шари сажі, і воно стало схоже на маленького сажотруса. У темряві було найзаплутаніше. Здавалося, що один димохід веде в інший.

У темряві все було так заплутано, один прохід переходив в інший. Диму стало менше, але Том відчував, що заблукав. Він дряпався все вище і вище, але перш ніж дістався верхівки димаря, натрапив на місце, де хтось розхитав камінь у стіні. Там лежало кілька баранячих кісток - "Дивно," - сказав Том Кошеня. "Хто гриз кістки тут, у димарі? Краще б я ніколи не приходив! А що за дивний запах? Щось на кшталт мишачого, тільки страшенно сильний. Я від нього чхаю," - сказав Том Кошеня.

Він проліз у дірку в стіні та поповз по вузькому проходу, де ледве пробивалося денне світло.

Він обережно просувався

навпомацки кілька ярдів; він опинився за плінтусом на горищі, там, де на малюнку є маленька позначка *.

Раптом він упав вниз головою в темряві, в яму, і приземлився на купу дуже брудного ганчір'я.

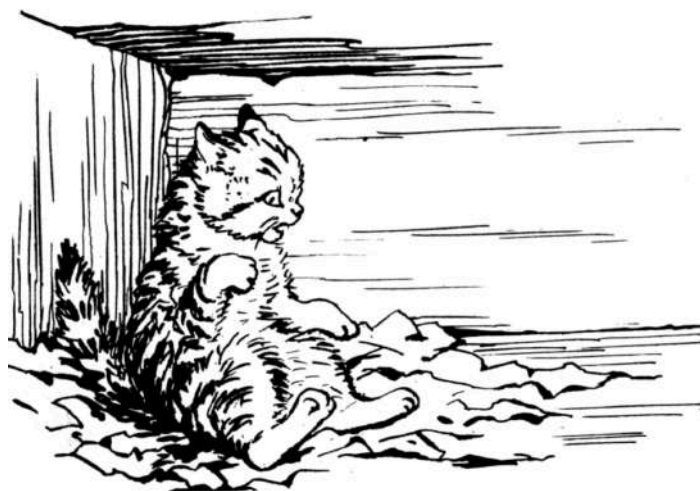
Коли Том підвівся і роззирнувся довкола – він опинився в місці, якого ніколи раніше не бачив, хоча прожив у цьому будинку все своє життя.

Це була дуже маленька задушлива затхла кімната з дошками, кроквами, павутинням, рейками та штукатуркою.

Навпроти нього – досить далеко, але так, щоб він міг його бачити – сидів величезний щур.

" Як ти міг завалитися в моє ліжко, та ще весь у сажі?" – запитав щур, цокочучи зубами.

"Будь ласка, сер, димохід треба

прочистити", -
сказав бідолашний
Том.

"Ганно Маріє! Ганно
Маріє!" - пищав щур.
Почувся тупіт, і
стара щуриха
просунула голову через крокву.

За хвилину вона кинулася на Тома, і перш ніж він
встиг збагнути, що
сталось...

З нього стягнули
пальто, згорнули його в
клубок і зав'язали
мотузкою дуже міцними
вузлами.

Ганна Марія зв'язувала.
Старий пацюк
спостерігав за нею і
нюхав тютюн. Коли вона закінчила, вони обидва
сиділи і
дивилися на
нього з
роззявленими
ротами.

"Ганно Маріє, -

сказав старий пацюк (якого звали Семюель Віскерс),
- Ганно Маріє, приготуй мені на вечерю рулет з
котячою начинкою".

"Для цього потрібно тісто, шматочок масла і
качалка", - сказала Ганна Марія, розглядаючи
Кошеня, що лежало головою на одному боці.

"Ні, - сказав Семюель
Віскерс, - зроби його як
слід, Ганно Маріє, з
панірувальними
сухарями".

"Дурниці! З маслом і
тістом", - відповіла Ганна Марія.
Двоє щурів порадилися ще кілька хвилин, а потім
пішли геть.

Семюель Віскерс проліз крізь дірку в дерев'яній
стінній обшивці і сміливо спустився парадними
сходами до молочарні, щоб дістати масло. Він
нікого не зустрів.

Він зробив другу
подорож за качалкою. Він
штовхнув її перед собою
лапами, наче пивовар, що
тягне бочку.

Він чув як Смужка і

Табіта розмовляли, але вони були зайняті тим, що запалювали свічку, щоб зазирнути в скриню.

Вони його не помітили.

Ганна Марія вилізла з-під плінтуса і віконниці на кухню, щоб вкрати тісто.

Вона позичила маленьке блюдце і зачерпнула тісто лапами.

Вона не помітила Лапочку.

Поки кошеня Том залишався сам під підлогою горища, він крутився і намагався нявкати, щоб йому допомогли.

Але його рот був повний сажі та павутиння, а сам він був зв'язаний такими тугими вузлами, що ніхто не міг його почути.

За винятком павука, який виліз із тріщини в стелі і з безпечної відстані критично оглянув вузли.

Він розумівся на вузлах, адже він тільки тим і займався, що зв'язував роззяв-мух. Він не запропонував йому допомоги.

Том звивався і корчився, поки не втомився.

Нарешті щури повернулися і взялися за роботу, щоб перетворити кошеня на начинку.

Спочатку вони змастили його маслом, а потім загорнули в тісто.

"Тобі не здається, що мотузки погано перетравляться, Ганно Маріє?" - запитав Семюель Віскерс.

Ганна Марія відповіла, що це не має значення, але вона хотіла б, щоб Том Кошеня тримав голову нерухомо, бо вона розхитує тісто.

Вона взяла його за вуха.

Том Кошеня кусався і плювався, нявкав і звивався, а качалка котилася роллі-полі-роллі, роллі-полі-роллі, роллі-полі-роллі. Щури тримали за кінці.

"У нього хвіст стирчить! Ти не принесла достатньо тіста, Ганно Маріє."

"Я принесла стільки, скільки змогла нести", - відповіла Ганна Марія.

"Не думаю, - сказав Семюель Віскерс, зупинившись, щоб поглянути на Кошеня, - що з нього вийде гарний рулет. Пахне сажею".

Ганна Марія хотіла було заперечити, але раптом нагорі почулися інші звуки - скрегіт пилки, а ще маленька собачка, яка дряпалася і скавуліла!

Щури впустили качалку та уважно прислухалися.

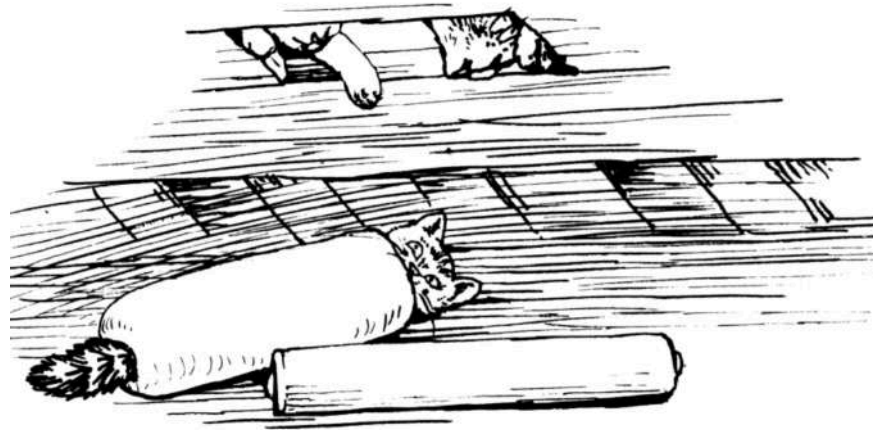
"Нас викрили і перервали, Ганно

Маріє, давай зберемо своє майно - і чуже - і негайно підемо звідси". "Боюся, що нам доведеться залишити цей рулет."

"Я впевнений, що вузли мотузки неїстівні, як би ви не переконували мене в протилежному".

"Негайно відійди і допоможи мені зв'язати баранячі кістки в ганчірку," - сказала Ганна Марія. "В димарі у мене захована половина копченого окосту".

Тож щури втекли, і коли Джон Джойнер вирізав дошку обшивки, під підлогою нікого не

виявилося, окрім качалки і кошеня Тома, загорнутого в брудне тісто!

Але там дуже сильно пахло щурами, і Джон Джойнер провів решту ранку, приношуючись, скиглячи, виляючи хвостом і ходячи по колу з головою в норі, наче гімлет.

Потім він знову прибав дошку, поклав свої інструменти в сумку і спустився вниз.

Котяча сім'я вже цілком оговталася. Вони запросили його на вечерю.

З тіста, яке зішкребли з кошеня Тома, місіс Табіта зробила пиріг зі смородиною, щоб приховати бруд. Вони були змушені покласти Тома в гарячу ванну, щоб зчистити масло.

Джон Джойнер відчув запах пирога, але, на жаль, у нього не було часу, щоб залишитися на вечерю, бо щойно закінчив майструвати тачку для міс Поттер, а вона замовила зробити дещо у курнику.

А коли я пізно ввечері йшов на пошту, то визирнув з-за рогу провулка і побачив містера Семюеля Віскерса та його дружину, які бігли з великими

пакунками на
маленькій тачці, дуже
схожій на мою.
Вони якраз заїжджали
до воріт сараю
фермера Потейтоу.
Семюель Віскерс
задихався. Ганна Марія
все ще сперечалася на
підвищених тонах.
Здавалося, вона добре
знала дорогу, і, схоже,
мала багато речей.
Я впевнений, що ніколи
не давав їй дозволу
позичити мою тачку!

Вони зайшли в комору і
за допомогою шматка
мотузки затягли всі свої
пакунки на сінник.

Після цього в будинку Табіти
Твічіт надовго більше не
з'являлися щури.

Що ж до фермера Потейтоу, то
він майже втратив розум. У його

сараї щури, і щури, і щури, і щури! Вони їдять курячий корм, крадуть овес і висівки, роблять дірки в мішках з їжею.

І всі вони походять від містера та місіс Семюель Віскерс – діти, онуки, правнуки та праправнуки.

Від них немає відбою!

Лапочка і Крихітка вирости в дуже хороших щуроловів. Вони ходять ловити щурів по селу і знаходять для себе багато роботи. Вони рахують їх дюжинами і непогано заробляють.

Вони вішають щурячі хвости в ряд на дверях сараю, щоб показати, скільки їх спіймали – десятки і десятки.

Але кошеня Том і досі боїться щурів, він ніколи не наважувався зустрітися з чимось більшим за—

Миші.

